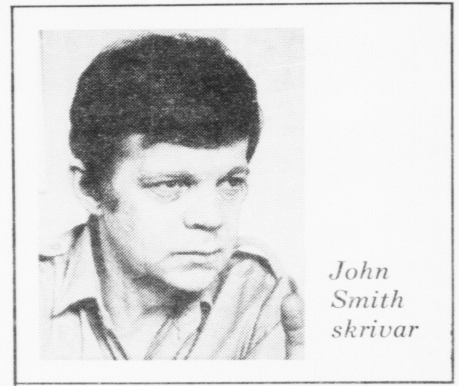


Finnbogi fullvit og føroyskt tjóðveldi

Tað má kennast sárt í reyvini, hetta at riða á tveimum hestum — ilt er at ímynda sær hvussu sárt? Kanska er tað átøkt hesum at koyra ein túr í einum bussi á sera vánaligum vegi, eftir at alt trýstið er farið úr hjólunum.



John Smith
skrivar

Ein hin spiskasti hornasteinurin í Tjóðveldisflokkinum, hesin flokkur, ið var —, roynir seg í hesi sera torforu ítrótt: hetta at riða á tveimum hestum!

Ja, tað er ein spurningur — nú tað gjørdist so gevandi at trýtla — um hann ikki roynir á trimum hestum — alt í einum. Føroyskir nationalkapitalistar — føroyskt tjóðveldi, tjóðveldisflokkurin og málagn teirra — hesir, ið gjørdur 4 ára framhald av privatkommunistiska loftingarpolitikkinum móguligan — hesin flokkur og hetta blað eru farin undir eina heldur løgna uppgávu.

Finnbogi Isaksen hevur í 14. September nr. 16 fyri leygardagin 16. juni 1990 lagt sær fetilin um herðarnar — fingið sær skjáttu framman til og í hesa skjáttu hevur hann so fingið genspleisad sáð, ið ætlast geva ein heilt ávísan groður. Sæðið er av slagnum demaindo — typa S (demagogisk indoktrinering til kjaksningar sambært munni til munni metodonti), har yvirnæði málsetningurin er reinging av veruleikanum, soleiðis at einar bakdyr gerast tókar hjá fremsta talsmanni fyri føroyskum tjóðveldi, hjá ti spiska hornasteininum, ti tvitunguta Finnboga Isaksen, sum í verki hálsefndi tað fasistoidi Óla Breckmann í Norðurlandahúsinum til valið seinast.

Sambært prinsippinum: Tað einfalda sivar best inn í tortrugvar heysar, so tykist hesin Mefistofeleslikandi politikarin sjálvur at hava tikið upp táttin, henda at citera seg sjálfan (i triðja persóni), hetta slagðið, ið sigur (um seg sjálfan): So segði eg (Finnbogi) við Finnboga, nú er tað gott Finnbogi, nú leggur tú á annan bogv!

Burtur úr (sjálvskrivaðu?) politisku oddagreinini UTTAN VAL (14. September nr. eitt ella annað mikudagin tann 20. juni 1990), citerar Finnbogi Isaksen seg sjálfan? (barnsligt, hugsar tú — hann kann ikki vera so skitbýttur? Ella — hvat hugsar hann fyri sær??)

Henda serliga hugmyndandi oddagrein, eg her sipi til, var henda, sum mikudagin kantað við tí, altíð til jarðar, av sorg tyngdur martyrmýndin av Hergeiri Nielsen — eina ferð tingformaður tjóðveldismanna — hesin, sum eftir áheitan (harra-boð í panikki), frá grannskoðara Føroya Reidarafelags kallaði tingið saman í otið í 1988 — eftir at Føroya Reidarafelag við Osmundi Justinussen, Olafi Olsen, Oddfríða Gregeren v.f. — saman við sinum grannskoðarum og øðrum goðum frelstum fólkaflaksfólki høvdu roknað seg fram til eitt hall — stórt umleið 120 mill. kr. hjá teirri fiskivinnu, ið teir í mestan munn sjálvir umsita, eitt hall, ið skuldi gjaldast úr tí føroyska landskassanum (t.e. frá føroyskum skattgjaldarum).

Í fjór (1989) fingi vit við tjóðveldismanna hjálptvungna uppsparing. Vit fingi hægri skatt. Vit fingi hægri tollgjald.

Vit fingi hægri avgjöld og vit fingi mangt annað gott, so sum hungur og hall, fallittir og skræðl, umframt eitt ógilt fall í valutainntøku, í lönarútgjaldingum osfr. o.sfr.

Fólkatalið í landinum er minkað við goðum tveimum prosentum eftir einum ári, hetta sum ein fylgja av at fólk vórðu rikin út í arbeiðsloysi, tá tað burtur av øllum rakstrarkonti galdandi fyrri allar samfelagstýðandi instansar vórðu tikin grovan og dygt burturav, savnað saman, puljað og bytt, alt í

skundi, hetta heimsins uppá seg mest markleyst freka skipaða rán, ið nakrantíð er framt í einum «skipaðum» samfelag!

Øll — alt og øll — hoppaðu uppá hesa teirri mest tragikomisku vittigheit «ið borin varð fram meðan drunnurin gekk». Føroyingar hoppaðu upp á gjókin, teir tóku at spara og teir spara enn. Ti er tað eitt, ið føroyingar duga, so er tað at spara — (spurningurin er um hetta at spara ikki nú er tað einasta, vit duga til, tað einasta, vit fata, skilja og trúgva uppá, hetta at spara — uppá livið! — Tað er skrúvað so langt niður, at login í lampuni slóknar, loyvir tú tær at hugsa hart, og hugsa, hvat er nú tað fyrri nakað? Og er tað nú so neyðugt, nú vit øll verða undirhildið og lata okkum undirhalda dag sum natta.

Sparingin, loftingin, svævingin, ránið gav í fjór í kontantum peningi 605 mill. kr. Og skjótt, so fara vit ivaleyst at spyrja, hvar goyma vit hesar uppsparðu milliónir, eru tær settar inn triggjar mánaðar, seks mánaðar, tólv, fyra og tjúgu ella hvussu, hvat er rentan. Men talan er kanska um okkurt svart hol í minninum, hava vit enn ikki fatað, at hesar sparingar vórðu brúktar í somu løtu tær vóru gjørdar, og at tær eru býttar nakað so kristiliga millum hesar harrar og kvinnur, ið settu í scenu hesa teirru mest syrgiligu tragediu, eitt heilt fólk nakrantíð óviljandi gjørdist medaktorar í, alt meðan alment figgjaði miðlarnir uttan veti av medviti av nokrum slag, løsu upp og oystu av hálvheitini, teim sannførandi lygnunum, snaringunum, tað kollektiva hykli, hesi trúskyldugu naivu eyguni, ið boðaðu frá øllum teimum framúrskurav, savnaðleikum í tritrolingini, meðan vinur-

in í Okkara Millum á pappiri og prenti, ið man hava kostað himmalin viti hvat, so fynt og lýtaleynt tað er, so fagurt og «are-frygtindgydende» flót, har okkara revisorur, hesin ið kallar seg lögmaður, hevur skrivað og undirskrivað (certificerað): VIT MEINA, AT ROKNSKAPURIN LYKUR TEY KRØV, IÐ LÓG GÁVA OG VIÐTOKUR SETA ... Tórshavn hin 5. april 1990, P/f Grannskoðaravirki Jógvan Sundstein. Á enskum máli stendur: IN OUR OPINION THE ANNUAL ACCOUNTS MEET THE DEMANDS OF LAW AND ARTICLES. Umframt Birgir Danielson, Aksel Hansen, Jákup Joensen í Lopra og Edmund Joensen av Oyri, hava so Jógvan Joensen, statsgoðkendir grannskoðari, og Ólavur Jøkladal sett síni navn undir hesa meining. — — — — —

— — — — —

— — — — —

Er tað hetta, ið nú gevur tjóðveldismannum fúl-astu marru, tjóðveldismenn, sum í sál og sinni synda seg vera frelstir fólkaflaksmenn í verki, er tað hetta, ið nú ger tað neyðugt at uppfinna samansvørjningar millum javnaðarflokkinn og fólkaflokkinn, meðan trirenda segl-nálin verður stungin í nakkan á samgongumonnun, nú teir lást gera seg til talsmenn fyrri javnaðarhugsjónum og latast hómá sannleikan í ljósinum av einari sól, sum allar dagar er risin í eystri. Ella er tað ikki so hetta kenda danska sálmaskaldið skøður: Í østen stiger solen op, den spreder guld på sky, står over fjeld og bakketop osfr. osfr.

— — — — —

Men — tjóðveldismenn syngja neyvan á donskum ... Teir eru í samgongu, sjálvt um Finnbogi Isaksen letst onki at vita um tað. Teir stýra við fullari

ferð beint inn í djórsins kjaft — — — — — hesum, ið knurrar á fronskum — EEC.

So næstu ferð, Finnbogi ætlar eitt soloflíp á politisku scenu Føroya, so átti hann at fingið ungar føroyingar (Kjarnar) at sungið «Góða mamma, tað var ikki eg, dreingirnir teir fýrdu meg», meðan tann seinasti vikingurin (av Eiði) leiðir hann viðari áfram vegin.

Man nakar í føroyskari politiskar søgu nakrantíð so grovt hava undirmerkt sínar veljarar sum hesir tjóðveldismenn við dupultari sál og í minsta lagi tveimum tungum. Ti tað ber ikki til at gykla sær, at tjóðveldismenn ikki enn eru vorðir varugir við, at tað eru teir, alto tjóðveldismenn, og teir aleina, ið eru sjálf freitryttin, treytin og einasti móguleiki fyrri at tað í Føroyum gjørdist móguligt at fremja ein loftingarpolitikk í verki, sum aldri áður hevur sæð sin líka nakrantíð.

Í seinasta teigi í hesi goðu oddagrein við yvirskriftini Uttan val, sigur tjóðveldisflokkurin seg hugaðan at halda fram í hesi samgongu.

Aftaná tvey ár við grov-astu eyðræning í søgu føroyinga, skriva teir nú um treytir.

Sannlikiligt brennur nú undir fótum hjá Hergeiri Nielsen, Petur Reinert, Finnboga Isaksen, Signari Hansen saman við glæsiliga figgjarmálaráð-

harra tjóðveldismanna, Jøngerð Purkhús, hon við teimum tólandi kurvunum, nú tey tykjast skora á bakdyrnar, ein litil skari av skýmaskotsverum, fjalandi seg í gráum og svartum, ein skari, hvørs fremstu talsmenn og kvinnur í javnstøðumálinum í donskum bløðum søgdu seg hava lagað seg eftir trýsti og treytum frá religiøsum fundmentalistum, alt hetta í krossanna heilaga navni — — — — — føroyskt tjóðveldi.

Eg meini tað.

Eftirskrift

Sjálvandi vilja javnaðarfólk arbeiða saman við tjóðveldisfólki, tað skuldi verið so líka til, men ikki við fólkaflaksmannum í læntum tjóðveldishami, ikki talan um tað.

Javnaðarflokkurin hevur alment lýst treytirnar fyrri samvinnu við fólka-flokkinn og tað er treytaleyst ein fólkaflokkur minus Óla Breckmann. So einfalt er tað.

Við atliti til ein sjálfan og egnan flokk, fyri okkum eins og fyrri tykkum, so er hetta at vera hálvur í orð og í talu, hetta hyklið, hetta tað lunkaða, henda forlorna penheitin, hesi eyðkenni fara aldri at vera tey, ið bera í mál. Greið tala, greiðar linjur og ikki flokjasligt uttanumtós og undirbrotligheit, er tað so sanniliga torvur á.

John Smith

Tit ringja — vit skriva

Ringið telefon

11820

